

Kuinkas sitten kävikään? – Projektityön Barbapapat, trilogian päätös

Sote-maailma oli kulkenut läpi suuren digimyrskyn, jossa opeteltiin sähköistä ajanvarausta ja otettiin käyttöön digitaalinen palvelualusta viestien, lomakkeiden ja etävastaanottojen muodossa. Matka läpi myrskyn ei ollut helppo – toiminnan muuttaminen oli välillä haasteellista, kuin harmaan kiven halkomista, joka vaatii sitkeyttä ja ajoittain lähes taikatemppuja.

Muutoksessa rinnalla kulkivat Barbapapat – muutosvalmennuksen muuntautumiskykyiset ammattilaiset. Välillä tarvittiin sateenvarjoja sateen yllättäessä, toisinaan siltoja, jotka yhdistivät ihmiset toisiinsa, ja joskus vain muutosvalmentajaa, joka ilmestyi paikalle juuri silloin, kun tarvittiin.

Kun digimyrsky oli tyyntynyt ja pöly laskeutui, jäi nähtäväksi mitä tästä kaikesta jäi käteen?

Johdon sitoutuminen ja pohjatyön merkitys

Sote-maailmassa huomattiin, että ilman johdon tukea ja hyvää suunnittelua laivan oli hankala päästä satamaan. Siellä, missä peräsinä pidettiin tukevasti käsissä ja kartta oli piirretty selkeästi, matka eteni turvallisesti. Muutosvalmentaja ei ollut ylimääräinen matkakumppani, vaan perämies, joka auttoi pitämään suunnan vakaana. Kartan ja kompassin avulla määränpää siinsi vakaana edessä ja niin haaveet eivät jääneet ilmaan leijumaan – ne muuttuivat teoiksi ja uusiksi palveluiksi.

Realisoituivatko hyödyt?

Digi ei ehkä pelastanut koko maailmaa – mutta se pelasti monen potilaan päivän ja lisäsi ammattilaisen työn sujuvuutta. Hoitoon pääsy helpottui, viestit alkoivat kulkea ja työpäivään jäi tilaa tärkeimmälle: ihmisten kohtaamiselle.

Opittiin, että vastarinta ei ollutkaan pelottava peikko, vaan toisinaan viisauden lähde. Vaati kuuntelemista ja vuorovaikutusta saada vastarinta muuttumaan yhdeksi ja samaksi rintamaksi. Vanha sanonta ”Niin metsä vastaa, kuin sinne huudetaan” piti paikkansa tässäkin tapauksessa.

Aika ajoin täytyi myös rohjeta kysyä: ”Onko tämä nyt varmasti paras tie?”

Muutosvalmentajat kentällä ja kulisissa

Muutosvalmentajien tarve ei kadonnut minnekään. Esihenkilöt ja henkilöstö tarvitsivat yhä tulkkeja, jotka sanoittivat asioita ja auttoivat löytämään yhteisen kielen. Tämä oli tärkeää, jotta kehittäminen jatkossa onnistuisi. Toisille muutosvalmentajat olivat kullannarvoisia, toisille taas hiukan ärsyttäviä piirroshahmoja, Barbapapoja, jotka haastoivat sanoittamaan asioita ymmärrettävällä tavalla ja huomioimaan henkilöstön muutoskyvykkyyden.

Juhlan paikka!

Kun ensimmäiset tavoitteet saavutettiin, päätettiin juhlia. Ei vain lopputulosta, vaan myös pieniä välitavoitteita: onnistunutta koulutusta, ensimmäistä asiakaspalautetta ja sitä hetkeä, kun joku sanoi: *”Hei, tämähän toimii!”* Juhlan keskellä muistettiin myös, että muutos ei lopu koskaan. Juurtuminen vie kuukausia, joskus vuosia. Vanhasta pois oppiminen on kuin kengänpohjan hiekka – se kulkee mukana pitkään, kunnes lopulta karisee pois.

Kuinka Barbapapalle kävi?

Joissain paikoissa Barbapapa sai oman huoneen ja kutsun kaikkiin palavereihin. Toisaalla se jäi piirretyksi marginaaliin – mutta hymyili sielläkin ja odotti seuraavaa kutsua tositoimiin.

Barbapapat eivät jääneet sellaisenaan organisaatioon. Mutta Barbapapat toivoivat, että heidän perintönsä jäisi elämään työntekijöiden, esihenkilöiden ja johdon työssä ollen toisilleen – sateenvarjoina, rinnalla kulkijoina, työmyyrinä ja iloisina työtovereina onnistumisia juhlien.

Myrskyn loppu – vai vasta alku?

Sote-maailma jatkoi matkaansa kohti tulevaisuutta –mutta ei enää peläten myrskyä, vaan tietäen, että vaikka taivas välillä tummuisi, yhdessä selvitään.

Ja kuinkas sitten kävikään... No, senhän me näemme seuraavassa muutoksessa!